חידושים שנכ"ד נתחדשו בעת קריאת הפרשה שמר"ת מהדרב אודן נזדית שליט"א
לזוכיב יאדם לקדוא הפרשה שניים מקרא ואחד תרגום

למדני תקיל

פרשת תולדות התשפ"ז

לערוץ יגדיל

גליון 44 (46)

א. פרק כה פסוק יט וְאֵלֶּה תּוֹלְדֹת יִצְחָק בֶּן אַבְרָהָם אַבְרָהָם הוֹלִיד אֶת יִצְחָק אברהם אבינו ע"ה נולד מתרח, והיה חשש שהשפעה זו של 'תרח' ושל אבותיו ואבות אבותיו שהיו עובדי 'עבודה זרה', יכול ח"ו להמשיך הלאה בזרעו של אברהם אבינו ע"ה, אצל יצחק. לכן אברהם אבינו ע"ה לא זכה לפרי בטן עד הגיעו לגיל מאה. עד שהזדכך בתכלית הזכוך, אין שום זיקה וקשר לתרח וכו', ולאלה שמלפניו. לכן הפסוק בא ואומר: 'אלה תולדת יצחק בן אברהם', שנולד מאברהם, 'אברהם' - אברהם דיקא, אברהם לבדו, הוא - 'הוליד את יצחק'. אין כאן שום תערובת מתרח ואבותיו. אברהם אבינו ע"ה הוא לבדו הוליד את יצחק, וכמו שכתבנו בזה בס"ד באביטה אורחותיך (תולדות).

ב. שם וְאֵלֶּה תּוֹלְדֹת יִצְחָק בֶּן אַבְרָהָם אַבְרָהָם הוֹלִיד אֶת יִצְחָק מבאר הרב החסיד רבי אהרן יוסף לוריא איש טבריה בספרו 'עבודת פנים' (עמ' מד): 'יצחק' – מלשון צחוק, רמז לשמחה, מהו הסימן לשמחה אמתית שיש בה עבודת יוצר הכל? כשה'יצחק', דהיינו השמחה, היא בגדר 'בן אברהם', תולדה של מדת הבטחון, שמאמין שכל הקורות אותו בעולם הרי זה בגדר צדקה וחסד ממנו יתברך, והיא דרגת אברהם כמאמר הכתוב: "והאמן בה' ויחשבה לו צדקה", אבל אם אינה על יסוד הבטחון, אלא מכח איזה ענין גשמי, הרי שמחה תלויה בדבר, בטל דבר בטלה השמחה, לעומת דבר רוחני, אשר מטבעו הוא נצחי, וכמו שכתבנו בס"ד באשיחה בחוקיך בהלכה (תולדות).

ג. שם פסוק כ וַיְהִי יִצְחָק בֶּן אַרְבָּעִים שָׁנָה בְּקַחְתּוֹ אֶת רִבְקָה, המהר"ל זי"ע הסביר, והלא קיימו אבותינו את כל התורה כולה עד שלא ניתנה, והנה אמרו רבותינו ז"ל (אבות ה, כא): 'בן שמונה עשרה לחופה', וכך נפסק להלכה (באבן העזר סימן א, סעיף ג). ולמה המתין עד ארבעים? ותרץ, שהיא היתה בת זוגו - רבקה אמנו, והיה לו רשות להמתין. יעקב אבינו התחתן בגיל שמונים וארבע, לפי שהיה עסוק בתורה והיה לו רשות להתאחר. והלא גם יצחק היה עוסק בתורה, ולמה לא תרץ כדרך שתרץ ביעקב? והענין, שיש הבדל בין למוד התורה של יצחק ללמוד התורה של יעקב, יצחק למד בבית, הגם שאין ערוך לגדולתו, והוא היה עולה תמימה (בראשית רבה סד, ג), וכל התפלות של ראש השנה, הן בזכותו, אבל לימודו לא היה כמו למוד התורה של יעקב אבינו, שיש לו יותר כח להגן, כי יש לו את למוד התורה שבחוץ, כמו שכתוב במדרש, הרוצה ללמד לאחרים הוא עמוד התורה, כי זה למוד התורה שיש לו כח להגן, וכמו שכתבנו בס"ד בספר אמר רבי אלעזר (גדולת וקדושת עטרת ראשינו).

ד. שם פסוק כא וַיֶּעְתַּר יִצְחָק לַה' לְנֹכַח אִשְׁתּוֹ בספר זרע קדש (תולדות ד"ה ועוד י"ל ויעתר הד') באר הכתוב, שכל ימיו היה יצחק מתפלל יצחק לה', ומה היתה תפלתו - 'לה' לנכח אשתו', 'אשתו' היא כנסת ישראל כמו שאמרו בזהר (מקץ קצו:): 'אשה אשר אהבת' (קהלת ט, ט) דא כנסת ישראל, בגין דבה כתיב אהבה דכתיב (ירמיה לא, ב) 'ואהבת עולם אהבתיך', ועל דבר זה בקש יצחק אבינו ע"ה שיהיה ה' תמיד לנוכח עיני כנסת ישראל, שבכל עת ובכל זמן יפנו כנסת ישראל לנוכח ה' יתברך, לדעת שהכל בא ממנו יתברך שמו לעד. ובתפלתו פעל שיוכל כל איש מזרע בני ישראל, להתחזק ולהתחזק עצמו באמונת אומן, ובודאי כאשר מתחנן האדם על כך בכל לבו שיזכה לחיות בצל אמונת ה', לחיות חיים עלאיים של הסתכלות מרוממת בכל צעד ושעל, הרי שמצטרפת תפלתו לתפלת יצחק אבינו ע"ה והוא המסיע שתתקבל לרחמים ולרצון, וכמו שכתבנו בס"ד באביטה אורחותיך (בשלח).

ה. שם וַיֶּעְתַּר יִצְחָק לַה' לְנֹכַח אִשְׁתּוֹ רש"י כתב 'ויעתר - הרבה והפציר בתפלה', ולכאורה נראה מדבריו שרק יצחק הוצרך להרבות בתפלה ולא רבקה, ובאור הדבר, כי היא היתה 'צדקנית בת רשע' ולבה היה שבור בקרבה ביודעה בקרבה מהיכן מוצאה ויחוסה (עי' טור או"ח סי' נג, ובט"ז סק"ג), על כן עלתה תכף תפלתה השמימה, אבל יצחק שהיה צדיק בן צדיק לא היה נשבר לבו כל כך (אין לנו שמץ השגה ביצחק אבינו, אלא שיש לנו להתבונן וללמד לפי דרכנו), ומשום הכי הוכרח להרבות בתפלה, וכמו שכתבנו בס"ד באדברה בעדותיך (תולדות).

ו. שם וַיֶּעְתַּר יִצְחָק לַה' לְנֹכַח אִשְׁתּוֹ במלאכת שלמה (פ"ט מ"ג) למד מהרא"ם דס"ל שיתפלל גם על שינוי טבע וכו' וע"ש שרצה לומר דרבנו בחיי פליג על ספר חסידים (מרגליות ס' צה), ממה שכתב בדברים (יא, יג) "וצריך אתה לדעת כי כח התפלה גדול, אפלו לשנות הטבע ולהנצל מן הסכנה, ולבטל הנגזר לשנות הטבע, מיצחק שנאמר ויעתר יצחק לה' לנכח אשתו, ודרשו רז"ל מפני מה נתעקרו האמהות מפני שהקב"ה מתאוה לתפלתן של צדיקים". ודייק מדבריו כי כח התפלה בפרט של צדיקים הוא עצום ורב עד כדי שדוד הטבע ושנוי סדרי בראשית. אולם גם רבנו בחיי מסכים והולך עם דברי ספר חסידים, דמתני' מסייעתו, וכונתו לבאר שמצינו שכח התפלה הוא גדול בצדיקים יסודי עולם, כמו אצל יצחק אבינו, אבל לא אצל כל אדם. וע"ש שחלק בין תפלה על בנים לשאר דברים. ויש לומר עוד בפשיטות, שאין כאן מחלוקת, רק שבספר חסידים מדובר במי שמבקש נס בחינם, שתלד אשתו לח' חודשים ויחיה, הרי זו תפלת שוא. אבל אם כבר ילדה אשתו לחדש השמיני, הרי כבר הגיע ובא לידי סכנה, ובזה קאמר רבנו בחיי שמי שנמצא בסכנה יכול להתפלל על נס, כי כל אשר לאיש יתן בעד נפשו. וכבר אמרו אפלו חרב חדה מונחת על צוארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים (ברכות י.), אע"פ שבודאי הוא זקוק בכה"ג לנס גלוי. וע"ע למהרש"א (בחי' אגדות קדושין כט: ד"ה אפשר), דשאני נס שנעשה ע"י תפלה. ע"ש, וכמו שכתבנו בס"ד באדברה בעדותיך (תרומה).

ז. שם וַיֶּעְתַּר יִצְחָק לַה' לְנֹכַח אִשְׁתּוֹ כִּי עֲקָרָה פרש רשב"ם 'לנכח אשתו' – 'בשביל אשתו', וצריך באור, מדוע לא הוצרך להתפלל עבור עצמו, מבאר ה'משך חכמה' כי יצחק היה בטוח שיהיה לו זרע, וכמו שהבטיח ה' יתברך לאברהם (שם יז, יט): "וקראת את שמו יצחק והקמתי את בריתי אתו לברית עולם לזרעו אחריו", רק יתכן שיולד לו בן מאשה אחרת, לכן התפלל כפי הלשון שהובאה במדרש (ב"ר פס"ג): "רבונו של עולם! כל בנים שאתה נותן לי יהיו מן הצדקת הזו". וכן פרש בספורנו: 'לנוכח אשתו' – "אף על פי שהובטח על הזרע שיירש, התפלל לאל יתברך שיתן לו אותו הזרע מזאת ההגונה הנצבת נכחו", כמ"ש בס"ד באשיחה בחוקיך (תולדות).

להפצה באיזור מגוריכם ולהשיג הגיליונות הספרים והשיעורים במייל: toraoren@gmail.com ובפלפונים 0506491414,0509013000

ח. שם פסוק כב **וַיִּתְרֹצְצוּ הַבָּנִים בְּקִרְבָּהּ וַתֹּאמֶר אִם כֵּן לָמָּה זֶּה אָנֹכִי** הגאון רבי שמואל רוזנברג זצ"ל אב"ד אונדסדורף מבאר (בספרו באר שמואל) כי טענת רבקה היתה, שכנראה כבר קבלו תכונותיהם ואין להם בחירה לבחור בטוב או רע רק כבר הוחלט עתידם שיעקב יהיה צדיק ועשו יהיה רשע, ותאמר 'אם כן למה זה אנכי' הרי לא נולד האדם אלא כדי שיהיה לו מלחמה והזדמנות 'לבחור בטוב' על ידי יגיעת עצמו ומלחמה שלו, והשיב לה בבית שם ועבר שני גויים בבטנך, כי רק על דרך 'הכלל' הם מעותדים להיות כל אחד מה שהוא, אבל כל אחד מהם עדיין יעמד בקשרי מלחמה, ברצותו ייטיב מעשיו וברצותו ח"ו... וממילא אין יציאתם לאויר העולם ללא תועלת, וכמו שכתבנו בס"ד באדברה בעדותיך (תולדות).

ט. שם פסוק כד **וַיִּמְלְאוּ יָמֶיהָ לָלֶדֶת וְהִנֵּה תוֹמִם בְּבִטְנָהּ** כתב הריטב"א (סוף פסחים, בפרושו על הגש"פ ד"ה ואתן ליצחק) לבאר מדוע נולדו יעקב ועשו כתאומים. כי רבים יענו ויאמרו - אין ביכלתי לעסק בתורה ועבודה, כי מה אעשה שלא נולדתי לאב ואם צדיקים כפלוני הצדיק, או יאמרו מה אעשה ולא נולדתי בעת ששלט מזל טוב בזמן לידתו של פלוני, או במקום שנולד צדיק פלוני. לזה עשה הקב"ה שיהיו יעקב ועשו תאומים שנולדו לאותם אב ואם באותו המזל ובאותו המקום, ואעפי"כ זה פרש לרשעו וזה פרש לתומו וצדקותו. ללמדך, שלא הטבע גורם ולא המקום גורם כי אם רצונו ועבודתו של אדם הוא הקובע האם יהא כ'יעקב אבינו' או כעשו אחיו..., וכמו שכתבנו בס"ד באדברה בעדותיך (תולדות).

י. שם פסוק כה - כו **וַיֵּצֵא הָרִאשׁוֹן אַדְמוֹנִי כֻּלּוֹ כְּאַדֶּרֶת שֵׂעָר וַיִּקְרְאוּ שְׁמוֹ עֵשָׂו: וְאַחֲרֵי כֵן יָצָא אָחִיו וְיָדוֹ אֹחֶזֶת בַּעֲקֵב עֵשָׂו וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב** ה'תולדות יעקב יוסף' זי"ע (אות א) כתב לרמוז בשמם של יעקב ועשו את מהותם וההבדל שביניהם, כי הנה יעקב אבינו נקרא שמו 'יעקב' על שם ש'ידו אוחזת בעקב', ועקב הוא גם מלשון 'סוף', כי כך היתה דרכו של יעקב אבינו, להביט בכל עת נסיון אל סוף דבר, והיה מתבונן על תכליתו האם יצא מכך טוב או רע, ורק לפי"ז גמר אומר אם לעשות הדבר או לאו. משא"כ עשו כשמו הוא 'עשו' מלשון עשיה, מעולם לא עמד להתבונן קודם עשותו איזו פעולה, האם ירויה מעשות זאת או יפסיד ברוחניות ואף בגשמיות, אלא עשאה בלא מחשבות רבות, ועל כן עשה תועבות רבות כי לא היה מחשב חשבונו של עולם לאן אתה הולך, אלא חי את הרגע ואת התאוה שבערה בו בעת הזאת, וכמו שכתבנו בס"ד ביגדיל תורה (תולדות).

יא. שם פסוק כז **וַיְהִי עֵשָׂו אִישׁ יֹדֵעַ צַיִד אִישׁ שָׂדֶה וְיַעֲקֹב אִישׁ תָּם יֹשֵׁב אֹהָלִים** הרה"ק ה'יטב לב' זי"ע בהספדו על הגה"ק המהר"ם שי"ק זי"ע (נפש יהונתן, בפרשתנו) אמר דהנה בעשו כתיב (כה, כז) 'ויהי עשו איש יודע ציד איש שדה ויעקב איש תם ישב אהלים' וצ"ב, מה 'דבר והפוכו' יש כאן, מה ענין איש שדה ליושב אהלים, אלא דחז"ל אמרו על הפסוק (שמות כב, ל) 'ובשר בשדה טרפה לא תאכלו' ואמרו חז"ל (חולין קטז:) דהיינו בשר שיצא חוץ למחיצתו, וכלומר ש'איש שדה' מרמז על מי שאין לו מחיצות, ולא הציב לעצמו גדרים וסיגים, זה האיש טרפה הוא, לעמתו יעקב אבינו נקרא 'יושב אהל' הוא מוקף מארבעת צדדיו במחיצות - גדרים וסייגים להתרחק מן העברה (ובא לשבח את המהר"ם שכל ימיו הלך בדרכי אבות והציב גדרי קדושה), וזה כל ההבדל בין יעקב לעשו - אם יש לאיש גדר וסייג הרי הוא מבני יעקב ולהפך ח"ו..., וכמו שכתבנו באדברה בעדותיך (תולדות).

יב. שם **וַיְהִי עֵשָׂו אִישׁ יֹדֵעַ צַיִד אִישׁ שָׂדֶה וְיַעֲקֹב אִישׁ תָּם יֹשֵׁב אֹהָלִים** מדוע לא נאמר אצל יעקב כמו שנאמר בעשו 'ויעקב איש תם יודע ובקי בתורה', ואמר הגאון בעל ה'שבט הלוי' זצ"ל (דרשות ושיחות שבט הלוי תשנ"ט עמוד ס), שאכן זה ההבדל בין צד הקדושה לצד הטומאה, דאין מעלתו של עשו נכרת כי אם על ידי התוצאות, היינו אם יהא יודע ציד בפועל ממש, אבל אם למד והתייגע ולא הצליח בלמודיו להיות ציד אזי אין בו ממש, לא כן הדבר אצל יעקב אבינו, כי בלמוד התורה העיקר הוא להיות יושב אהלים וללמוד בהתמדה, ולפניו יתברך שמו שוה היודע ש"ס ופוסקים למי שאין לו כשרונות ומתייגע בתורה, וכמו שכתבנו בס"ד ביגדיל תורה (חקת).

יג. שם **וַיְהִי עֵשָׂו אִישׁ יֹדֵעַ צַיִד אִישׁ שָׂדֶה וְיַעֲקֹב אִישׁ תָּם יֹשֵׁב אֹהָלִים** בתרגום יונתן בן עוזיאל מתרגם והוה עשו גבר נחשירכן... ויעקב תבע אולפן מן קדם ה', ופירוש 'גבר נחשירכן - אדם בטל שאין עושה מלאכה' ואילו יעקב אבינו היה 'תבע אולפן' היינו שהיה מבקש את השי"ת. ומכאן, שהיינו גופא ההבדל בין יעקב לעשו, כי עשו היה יושב ובטל כדמתקריא בלשוננו אדם בטלן, ותוצאותיה שהרשיע עד מאוד, אבל יעקב אבינו היה תמיד דורש ומבקש את השי"ת ובזה נתעלה לרום המעלה וזכה להיות יעקב שלימתא - בחיר שבאבות, וכמו שכתבנו בס"ד בתחכמני מצותיך (תולדות).

יד. שם פסוק כח **וַיֶּאֱהַב יִצְחָק אֶת עֵשָׂו כִּי צַיִד בְּפִיו** אמר פעם האדמו"ר ה'לב שמחה': "מי שמתעסק בחנוך נערים, בחורים ואברכים, ובהדרכתם לתורה ולירא שמים, עליו לשים אל לבו את הצווי "אל תביט אחריך" – אל תתבונן במעשיו של החניך בעבר, ומכח כן תביט עליו בעין רעה, אלא עליך להביט רק אל עבר העתיד, כיצד אתה מפיק ממנו את המיטב והמירב, ומקדם אותו אל עתיד מזהיר ומבטיח, ובזה באר הכתוב "ויאהב יצחק את עשו כי ציד בפיו", יצחק החדיר בלבו אהבה עצומה לעשו, כדי שתהיה התוכחה שלו כלפיו מלב מלא הערכה וחיבה, ובכך יוכל להשפיע עליו ולהשיבו לדרך הישר, וכמו שכתבנו בס"ד באשיחה בחוקיך (תצוה).

טו. שם פסוק ל **וַיֹּאמֶר עֵשָׂו אֶל יַעֲקֹב הַלְעִיטֵנִי נָא מִן הָאָדֹם הָאָדֹם הַזֶּה כִּי עָיֵף אָנֹכִי** כשאדם מרגיל את עצמו לברך את כל הברכות בכונה הרי שהוא נוטע בעצמו את מדת הכרת הטוב להקדוש ברוך הוא, ההפך מבחינת עשו, שכל כולו שואף לגשמיות, כמו שכתוב 'הלעיטני נא מן האדם האדם הזה כי עיף אנכי'; וכתב רבנו בחיי, שהכונה במאה ברכות מסיעת לשבירת התאוה, וזו לשונו (כד הקמח, ערך ברכה) ולפיכך צריך האדם שיתבונן בברכות שעל השלחן שמוציא מפיו כדי שימשיך לבו לתאות השם יתברך ולא לצד תאות המאכל והמשתה, וצריך שיזכור העיקר במקום שהוא סיבה שישכחנו והוא מקום סעודה כי שם יתחייב האדם להיות יותר נפשו משוטטת אל השם יתעלה, כשאדם מתגבר לברך יותר בדקדוק, בכונה, בהתבוננות, בהודאה, בהתבטלות להקדוש ברוך הוא, הרי שזה מסייע לו בהתגברות על כל כחות הגוף שדורשים עוד ועוד, ולזכות להכיר תודה, וכמו שכתבנו בס"ד בשיחות חיזוק (לך לך).

טז. מלאכי פרק א פסוק ח (הפטרת תולדות) **וְכִי תַגִּשׁוּן עִוֵּר לִזְבֹּחַ אֵין רָע וְכִי תַגִּישׁוּ פִּסֵּחַ וְחֹלֶה אֵין רָע הַקְרִיבֵהוּ נָא לְפֶחָתֶךָ הֲיִרְצֶךָ אוֹ הֲיִשָּׂא פָנֶיךָ אָמַר ה' צְבָאוֹת** הנביא אומר, וכי היית מביא כבש עור או פסח מתנה למלך בשר ודם?! 'הקריבהו נא לפחתך! הירצך או הישא פניך'?! צריכים להביא להקב"ה את הדברים המובחרים, ולא רק לבורא, אלא גם לאותם אלו שאהובים לבורא, בני ישראל עם סגולתו. הרמב"ם בסוף הלכות איסורי מזבח (פ"ז הי"א) כתב: ומאחר שכולם כשרים למנחות, אז למה המשנה מפרטת לפי הסדר מה עדיף על מה? - כדי לידע את היפה שאין למעלה ממנו, התורה רצתה ללמד אותנו מה הדרגה הגבוהה, זו שאין למעלה ממנה. שהרוצה לזכות עצמו, מי שבאמת רוצה לזכות את עצמו, הן 'לזכות' מלשון זכיה, והן 'לזכות' מלשון זכות, שהוא מצחצח וממרק את עצמו, יכוף את יצרו הרע, היצר הרע הרי מגיע למלחמה ומנסה לשכנע את האדם שיתן את הדברים הפשוטים והזולים, אבל הוא יכוף את יצרו הרע וירחיב ידו ויביא קרבנו מן היפה המשובח ביותר שבאותו המין שמביא ממנו. האדם הולך ומסתבל ובודק ובוחן בכל ההבטים מה הדבר הכי משובח וטוב, ודוקא אותו הוא מביא לבורא, וכמו שכתבנו בס"ד באביטה אורחותיך (תרומה).

להפצה באיזור מגוריכם ולחשיג הגיליונות הספרים והשיעורים במייל: toraoren@gmail.com 0506491441,0509013000

תורתך שעשעי

פסוקים שנתבארו בהרחבה בספרים ובגיליונות מהרב אורן נזרית שליט"א

פרשת תולדות

לערוץ יגדיל

בכה יט ואלה תולדת יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק[1] כ ויהי יצחק בן
ארבעים שנה בקחתו את רבקה בת בתואל הארמי מפדן ארם אחות לבן הארמי לו
לאשה[2] כא ויעתר יצחק ליהוה לנכח אשתו כי עקרה הוא ויעתר לו יהוה ותהר
רבקה אשתו[3] כב ויתרצצו הבנים בקרבה ותאמר אם כן למה זה אנכי ותלך לדרש
את יהוה[4] כג ויאמר יהוה לה שני (גיים) גוים בבטנך ושני לאמים ממעיך יפרדו ולאם
מלאם יאמץ ורב יעבד צעיר[5] כד וימלאו ימיה ללדת והנה תומם בבטנה[6] כה ויצא
הראשון אדמוני כלו כאדרת שער ויקראו שמו עשו[7] כו ואחרי כן יצא אחיו וידו
אחזת בעקב עשו ויקרא שמו יעקב ויצחק בן ששים שנה בלדת אתם[8] כז ויגדלו
הנערים ויהי עשו איש ידע ציד איש שדה ויעקב איש תם ישב אהלים[9] כח ויאהב
יצחק את עשו כי ציד בפיו ורבקה אהבת את יעקב[10] כט ויזד יעקב נזיד ויבא עשו מן
השדה והוא עיף[11] ל ויאמר עשו אל יעקב הלעיטני נא מן האדם האדם הזה כי עיף
אנכי על כן קרא שמו אדום[12] לא ויאמר יעקב מכרה כיום את בכרתך לי[13] לב ויאמר
עשו הנה אנכי הולך למות ולמה זה לי בכרה[14] לג ויאמר יעקב השבעה לי כיום
וישבע לו וימכר את בכרתו ליעקב לד ויעקב נתן לעשו לחם ונזיד עדשים ויאכל
וישת ויקם וילך ויבז עשו את הבכרה[15] בכו א ויהי רעב בארץ מלבד הרעב הראשון
אשר היה בימי אברהם וילך יצחק אל אבימלך מלך פלשתים גררה ב וירא אליו
יהוה ויאמר אל תרד מצרימה שכן בארץ אשר אמר אליך[16] ג גור בארץ הזאת ואהיה
עמך ואברכך כי לך ולזרעך אתן את כל הארצת האל והקמתי את השבעה אשר
נשבעתי לאברהם אביך[17] ד והרביתי את זרעך ככוכבי השמים ונתתי לזרעך את כל
הארצת האל והתברכו בזרעך כל גויי הארץ[18] ה עקב אשר שמע אברהם בקלי
וישמר משמרתי מצותי חקותי ותורתי[19] ו וישב יצחק בגרר ז וישאלו אנשי המקום
לאשתו ויאמר אחתי הוא כי ירא לאמר אשתי פן יהרגני אנשי המקום על רבקה כי
טובת מראה היא ח ויהי כי ארכו לו שם הימים וישקף אבימלך מלך פלשתים בעד
החלון וירא והנה יצחק מצחק את רבקה אשתו[20] ט ויקרא אבימלך ליצחק ויאמר אך
הנה אשתך הוא ואיך אמרת אחתי הוא ויאמר אליו יצחק כי אמרתי פן אמות עליה
י ויאמר אבימלך מה זאת עשית לנו כמעט שכב אחד העם את אשתך והבאת עלינו
אשם יא ויצו אבימלך את כל העם לאמר הנגע באיש הזה ובאשתו מות יומת יב ויזרע
יצחק בארץ ההוא וימצא בשנה ההוא מאה שערים ויברכהו יהוה[21] יג ויגדל האיש
וילך הלוך וגדל עד כי גדל מאד[22] יד ויהי לו מקנה צאן ומקנה בקר ועבדה רבה
ויקנאו אתו פלשתים טו וכל הבארת אשר חפרו עבדי אביו בימי אברהם אביו
סתמום פלשתים וימלאום עפר[23] טז ויאמר אבימלך אל יצחק לך מעמנו כי עצמת
ממנו מאד יז וילך משם יצחק ויחן בנחל גרר וישב שם יח וישב יצחק ויחפר את
בארת המים אשר חפרו בימי אברהם אביו ויסתמום פלשתים אחרי מות אברהם
ויקרא להן שמות כשמת אשר קרא להן אביו[24] יט ויחפרו עבדי יצחק בנחל וימצאו
שם באר מים חיים[25] כ ויריבו רעי גרר עם רעי יצחק לאמר לנו המים ויקרא שם
הבאר עשק כי התעשקו עמו[26] כא ויחפרו באר אחרת ויריבו גם עליה ויקרא שמה
שטנה[27] כב ויעתק משם ויחפר באר אחרת ולא רבו עליה ויקרא שמה רחבות ויאמר
כי עתה הרחיב יהוה לנו ופרינו בארץ[28] כג ויעל משם באר שבע כד וירא אליו יהוה
בלילה ההוא ויאמר אנכי אלהי אברהם אביך אל תירא כי אתך אנכי וברכתיך
והרביתי את זרעך בעבור אברהם עבדי[29] כה ויבן שם מזבח ויקרא בשם יהוה ויט שם

---

1. עיין אביטה ארחותיך תולדות, 'אברהם הוליד את יצחק' - השייכות רק ליצחק; אביטה ארחותיך תולדות, כלל ישראל בא מאברהם אבינו לבדו; אביטה ארחותיך תולדות, כפל הלשון: 'אברהם הוליד את יצחק'; אשיחה בחקיך בהלכה פרשת תולדות, ועל כל פנים, בזמננו שממילא הבית מואר באור החשמל, ואין חסרון 'ענג שבת' במה ששכחה להדליק - אפשר שלא מחיבת לקנס עצמה.; יגדיל תורה תולדות, להעתיק עצמו מהצרה ולהסיח דעתו ממנה; מפקודיך אתבונן שמות, אברהם אבינו ע"ה יסר את יצחק; מפקודיך אתבונן תולדות, כלל ישראל בא מאברהם אבינו לבדו; תורתך חנני תולדות, 'אין הקב"ה פוסל תפלת כל בריה'

2. עיין אביטה ארחותיך תולדות, כלל ישראל בא מאברהם אבינו לבדו; אדברה בעדותיך נח, לפקח עינים - נראה כרעה ואינה אלא לטובתו; אמר רבי אלעזר, גדלת וקדשת 'עטרת ראשנו'; יהודה אתה יודוך אחיך, חכמה של מנהיג; מפקודיך אתבונן תולדות, כלל ישראל בא מאברהם אבינו לבדו; תורתך חנני תולדות, 'אין הקב"ה פוסל תפלת כל בריה'

3. עיין אביטה ארחותיך בשלח, תפלה על הבטחון; אביטה ארחותיך תולדות, כלל ישראל בא מאברהם אבינו לבדו; אדברה בעדותיך תולדות, אשכון את דכא - הברכה שבאה לאדם בזכות שפלות רוחו; אדברה בעדותיך תולדות, ויעתר יצחק - ע"י התפלה נעשה בריה חדשה וכל הגזרות מתבטלות; אדברה בעדותיך תרומה, אם אפשר להתפלל על בן זכר גם אחר ארבעים יום ליצירת הולד; אשיחה בחקיך בהלכה פרשת פקודי, בטול גזרה ושנוי הטבע; אשיחה בחקיך בהלכה פרשת פקודי, להרבות בתפלה... ושוב להרבות; אשיחה בחקיך פרשת תולדות, "איני זז מכאן עד שתרחם!"; אשיחה בחקיך פרשת תולדות, גדולה היא התפלה לפני הקדוש ברוך הוא!; אשיחה בחקיך פרשת תולדות, מה בין עקרות לעקרות; אשיחה בחקיך פרשת תולדות, שיחה לפרשת תולדות - כחה של תפלה; אשיחה בחקיך פרשת תולדות, תפלת הצדיקים - תפלה שלמה; יגדיל תורה בהלכה הלכות שבת חלק ב, אם אפשר להתפלל על בן זכר גם אחר ארבעים יום ליצירת הולד; יגדיל תורה תולדות, ע"י התפלה נעשה בריה חדשה וכל הגזרות מתבטלות; מפקודיך אתבונן תולדות, הקב"ה מתאוה לתפלתן של ישראל; מפקודיך אתבונן תולדות, ויעתר יצחק - לזכות לחיות באמונה יסוד כל התורה; מפקודיך אתבונן תולדות, כלל ישראל בא מאברהם אבינו לבדו; מפקודיך אתבונן תולדות, תפלה שנזכה לאמונה ובטחון בה'; תורתך חנני תולדות, 'אין הקב"ה פוסל תפלת כל בריה'; תחכמני מצותיך תולדות, יושב תהלות ישראל - הקב"ה מתאוה לשמוע קול תפילותינו

4. עיין אביטה ארחותיך תולדות, כלל ישראל בא מאברהם אבינו לבדו; אדברה בעדותיך תולדות, את בכורתך - מעלת היהודי שמתחיל בכל עת מחדש; אדברה בעדותיך תולדות, ולאם מלאם יאמץ - שלמותו של יעקב ע"י עשו העומד לפניו לשטנו; תורתך חנני תולדות, 'אין הקב"ה פוסל תפלת כל בריה'

5. עיין אביטה ארחותיך תולדות, כלל ישראל בא מאברהם אבינו לבדו; תורתך חנני תולדות, כל הנוטל עצה מן הזקנים אינו נכשל

6. עיין אדברה בעדותיך תולדות, ואת עשו שנאתי - להתרחק מדרכי עשו הרשע, ולהתבונן בכל דבר על תכליתו

7. עיין תורתך חנני תולדות, חזוק באמונה שאם ה' לא ישמר עיר - שוא שקד שומר

8. עיין אדברה בעדותיך נח, לפקח עינים - נראה כרעה ואינה אלא לטובתו; אדברה בעדותיך תולדות, ואת עשו שנאתי - להתרחק מדרכי עשו הרשע, ולהתבונן בכל דבר על תכליתו; יגדיל תורה תולדות, להתבונן בכל ענין על סוף דבר ותכליתו; יגדיל תורה תולדות, להתיגע בעבודתו ית"ש וה' יגמר בעדו; מפקודיך אתבונן צו, ברוך שומר הבטחתו לישראל ברוך הוא, שהקדוש ברוך הוא מחשב את "הקץ"; תורתך חנני תולדות, חזוק באמונה שאם ה' לא ישמר עיר - שוא שקד שומר

9. עיין אביטה ארחותיך ויגש, זהירותו של יעקב מנדנוד של חלול ה'; אביטה ארחותיך ויצא, רק כאן שכב יעקב אבינו ע"ה, והטעם לזה; אדברה בעדותיך תולדות, ואת עשו שנאתי - להתרחק מדרכי עשו הרשע, ולהתבונן בכל דבר על תכליתו; אשיחה בחקיך פרשת אמר, נצול קדשת ימי העמר; אשיחה בחקיך פרשת לך לך, 'הנפש אשר עשו בחרן'; אשיחה בחקיך פרשת מקץ, 'פרסומי ניסא' - מעלת זכוי הרבים; אשיחה בחקיך פרשת תולדות, "ויאהב יצחק את עשו כי ציד בפיו"; יגדיל תורה ויגש, ותחי רוח - לחיות עם תכלית טוב; יגדיל תורה חוקת, נושא השיחה: שיחת חזוק לפרשת חקת; יגדיל תורה תולדות, להתיגע בעבודתו ית"ש וה' יגמר בעדו; יגדיל תורה תולדות, עקר ההצלחה בתורה ע"י היגיעה וההתמדה; שיחה לשבת פרשת כי תשא, כח המים שבתורה הקדושה; שיחות חזוק פרשת ויצא, להרים את המבט על הלילה; שיחות חזוק פרשת חקת, לשמח ולעלז על נעם חלקנו; שיחות חזוק פרשת תולדות, יעקב ועשו - חלקם ביחס לעולם; תורתך חנני תולדות, אין לסמך על השכל בעשית רצון ה' אלא לקים המצוה כצווי הבורא; תורתך חנני תולדות, חזוק באמונה שאם ה' לא ישמר עיר - שוא שקד שומר; תורתך חנני תולדות, עשו איש יודע ציד איש שדה ויעקב איש תם וישב אהלים; תורתך חנני תולדות, עשו לא היה שוטה - הוא היה 'איש יודע ציד איש שדה'; תחכמני מצותיך תולדות, איש תם - לשמור עצמו ע"י גדרי קדושה; תחכמני מצותיך תולדות, יושב אוהלים - עיקר הצלחתו בתורה ע"י היגיעה וההתמדה

10. עיין אמר רבי אלעזר, גדלת וקדשת 'עטרת ראשנו'; אשיחה בחקיך פרשת תולדות, "ויאהב יצחק את עשו כי ציד בפיו"; אשיחה בחקיך פרשת תולדות, 'ואתחנן אל ה'' - מדוע משה לא חתר חתירה?; אשיחה בחקיך פרשת תצוה

11. עיין תורתך חנני דברים, חושך שבטו שונא בנו ואוהבו שחרו מוסר - חשיבות התוכחה

12. עיין אביטה ארחותיך ויקרא, סעודת פורים - נצחון על עמלק; אדברה בעדותיך תולדות, את בכורתך - מעלת היהודי שמתחיל בכל עת מחדש; אדברה בעדותיך תולדות, ואת עשו שנאתי - להתרחק מדרכי עשו הרשע, ולהתבונן בכל דבר על תכליתו; מפקודיך אתבונן ראה, בצדקה תכונני - הגאלה תבוא בזכות מצות הצדקה; שו"ת יגדיל תורה חלק א; שיחות חזוק פרשת לך לך, בטול המניעה לכונה בברכות; תורתך חנני יתרו, מה ראה יתרו במלחמת עמלק; תורתך חנני תולדות, 'הלעיטני נא'; תורתך חנני תולדות, עשו לא היה שוטה - הוא היה 'איש יודע ציד איש שדה'; תחכמני מצותיך תולדות, גר אנכי בארץ - התקן עצמך בפרוזדור

13. עיין תורתך חנני תולדות, מכירת הבכורה - כל ה'שיטה' של עשו - לקים את תאוותיו

14. עיין תורתך חנני תולדות, מכירת הבכורה - כל ה'שיטה' של עשו - לקים את תאוותיו

15. עיין תחכמני מצותיך תולדות, לברכה ולא לקללה - לטב עביד

16. עיין תחכמני מצותיך תולדות, גר אנכי בארץ - התקן עצמך בפרוזדור

17. עיין יגדיל תורה בהלכה הלכות שבת חלק א, מעלת שומר שבת כהלכתו, והמענג את השבת; יגדיל תורה של פסח - אחרי מות, מעלת שומר שבת כהלכתו, והמענג את השבת

18. עיין אשיחה בחקיך פרשיות אחרי קדושים, יום ה' באיר; יגדיל תורה בהלכה הלכות שבת חלק ג, נסח הברכה שמברך לילדים בליל שבת; מפקודיך אתבונן וישב, נסח הברכה שמברך לילדים בליל שבת

19. עיין אשיחה בחקיך בהלכה פרשת כי תשא, הוי שלא דרך בשול - אסורו מדרבנן; אשיחה בחקיך בהלכה פרשת שמות, שמות מן התקופה שקדם אברהם אבינו; אשיחה בחקיך פרשת וירא, מעשה אבות - סימן לבנים; אשיחה בחקיך פרשת עקב, הנזהר במצוות קלות - אינו נסחף אחר החברה; חיזוק לאור המצב, והכל נעשה לטובתינו, אף שאיננו מבינים, כמו שאנו אומרים בברכת מודים הטוב לא כלו רחמיך, המרחם כי לא תמו חסדיך כי מעולם קיונו לך.; יגדיל תורה תולדות, להיטיב לבריות; מפקודיך אתבונן וישלח, קפדתו של יעקב שהעבדים ישארו ברשותו; מפקודיך אתבונן יתרו, המצוות מורות לאדם דרך הישר; מפקודיך אתבונן שמות, אברהם אבינו ע"ה יסר את יצחק

20. עיין אמר רבי אלעזר, גדלת וקדשת 'עטרת ראשנו'; יגדיל תורה וישב, וינס ויצא החוצה - דרכי ההתגברות על היצר

21. עיין אשיחה בחקיך בהלכה פרשת תולדות, ועל כל פנים, בזמננו שממילא הבית מואר באור החשמל, ואין חסרון 'ענג שבת' במה ששכחה להדליק - אפשר שלא מחיבת לקנס עצמה.; אשיחה בחקיך פרשת בשלח, גדר חובת ההשתדלות לצרך פרנסה; יגדיל תורה לך לך, תכון תפלתי - אין כוחנו אלא בפה; יגדיל תורה תולדות, פרנסה מן השמים בלא שום שייכות ל'השתדלות'; תורתך חנני בהר בחקתי, השלמת מאה ברכות בשבת וביום טוב

22. עיין אביטה ארחותיך נשא, נתינת צדקה היא העצה הטובה ביותר לשמר את ברכת העשירות

23. עיין אדברה בעדותיך תולדות, את בכורתך - מעלת היהודי שמתחיל בכל עת מחדש; יגדיל תורה תולדות, להתיגע בעבודתו ית"ש וה' יגמר בעדו; תחכמני מצותיך תולדות, לדרוש את ה' - הכל הולך אחר כונת הלב

24. עיין אדברה בעדותיך תולדות, את בכורתך - מעלת היהודי שמתחיל בכל עת מחדש; אדברה בעדותיך תולדות, ואת עשו שנאתי - להתרחק מדרכי עשו הרשע, ולהתבונן בכל דבר על תכליתו; יגדיל תורה תולדות, להתיגע בעבודתו ית"ש וה' יגמר בעדו; תחכמני מצותיך תולדות, לדרוש את ה' - הכל הולך אחר כונת הלב

25. עיין אור לנתיבתי, תפלה לחנכה מהבן איש חי זיע"א; תחכמני מצותיך תולדות, לדרוש את ה' - הכל הולך אחר כונת הלב

26. עיין אדברה בעדותיך תולדות, ולאם מלאם יאמץ - שלמותו של יעקב ע"י עשו העומד לפניו לשטנו

27. עיין אדברה בעדותיך תולדות, ולאם מלאם יאמץ - שלמותו של יעקב ע"י עשו העומד לפניו לשטנו

28. עיין אדברה בעדותיך תולדות, את בכורתך - מעלת היהודי שמתחיל בכל עת מחדש; אדברה בעדותיך תולדות, ויהפך ה' - הקב"ה מהפך את הרעה לטובה; יגדיל תורה תולדות, להעתיק עצמו מהצרה ולהסיח דעתו ממנה; יגדיל תורה תולדות, להתיגע בעבודתו ית"ש וה' יגמר בעדו; יגדיל תורה תולדות, פרנסה מן השמים בלא שום שייכות ל'השתדלות'; תחכמני מצותיך תולדות, יושב אוהלים - עיקר הצלחתו בתורה ע"י היגיעה וההתמדה

29. עיין יגדיל תורה תולדות, להיטיב לבריות

30. עיין אדברה בעדותיך תולדות, ויהפך ה' - הקב"ה מהפך את הרעה לטובה

31. עיין אדברה בעדותיך תולדות, ויהפך ה' - הקב"ה מהפך את הרעה לטובה; תחכמני מצותיך תולדות, לברכה ולא לקללה - לטב עביד

32. עיין אביטה ארחותיך מצורע, כחה של התפלה בליל הסדר; אדברה בעדותיך תולדות, ויהפך ה' - הקב"ה מהפך את הרעה

להפצה באיזור מגוריכם ולהדשת הגיליונות הספרים והשיעורים במייל: toraoren@gmail.com ובטלפונים 0506491414,0509013000

אֹהָלוֹ וַיִּכְרוּ שָׁם עַבְדֵי יִצְחָק בְּאֵר כו וַאֲבִימֶלֶךְ הָלַךְ אֵלָיו מִגְּרָר וַאֲחֻזַּת מֵרֵעֵהוּ וּפִיכֹל שַׂר צְבָאוֹ
כז וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יִצְחָק מַדּוּעַ בָּאתֶם אֵלָי וְאַתֶּם שְׂנֵאתֶם אֹתִי וַתְּשַׁלְּחוּנִי מֵאִתְּכֶם כח וַיֹּאמְרוּ
רָאוֹ רָאִינוּ כִּי הָיָה יְהוָה עִמָּךְ וַנֹּאמֶר תְּהִי נָא אָלָה בֵּינוֹתֵינוּ בֵּינֵינוּ וּבֵינֶךָ וְנִכְרְתָה בְרִית עִמָּךְ[30]
כט אִם תַּעֲשֵׂה עִמָּנוּ רָעָה כַּאֲשֶׁר לֹא נְגַעֲנוּךָ וְכַאֲשֶׁר עָשִׂינוּ עִמְּךָ רַק טוֹב וַנְּשַׁלֵּחֲךָ בְּשָׁלוֹם
אַתָּה עַתָּה בְּרוּךְ יְהוָה[31] ל וַיַּעַשׂ לָהֶם מִשְׁתֶּה וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׁתּוּ לא וַיַּשְׁכִּימוּ בַבֹּקֶר וַיִּשָּׁבְעוּ אִישׁ
לְאָחִיו וַיְשַׁלְּחֵם יִצְחָק וַיֵּלְכוּ מֵאִתּוֹ בְּשָׁלוֹם לב וַיְהִי בַּיּוֹם הַהוּא וַיָּבֹאוּ עַבְדֵי יִצְחָק וַיַּגִּדוּ לוֹ עַל
אֹדוֹת הַבְּאֵר אֲשֶׁר חָפָרוּ וַיֹּאמְרוּ לוֹ מָצָאנוּ מָיִם לג וַיִּקְרָא אֹתָהּ שִׁבְעָה עַל כֵּן שֵׁם הָעִיר בְּאֵר
שֶׁבַע עַד הַיּוֹם הַזֶּה לד וַיְהִי עֵשָׂו בֶּן אַרְבָּעִים שָׁנָה וַיִּקַּח אִשָּׁה אֶת יְהוּדִית בַּת בְּאֵרִי הַחִתִּי וְאֶת
בָּשְׂמַת בַּת אֵילֹן הַחִתִּי לה וַתִּהְיֶיןָ מֹרַת רוּחַ לְיִצְחָק וּלְרִבְקָה בכז א וַיְהִי כִּי זָקֵן יִצְחָק וַתִּכְהֶיןָ
עֵינָיו מֵרְאֹת וַיִּקְרָא אֶת עֵשָׂו בְּנוֹ הַגָּדֹל וַיֹּאמֶר אֵלָיו בְּנִי וַיֹּאמֶר אֵלָיו הִנֵּנִי[32] ב וַיֹּאמֶר הִנֵּה נָא
זָקַנְתִּי לֹא יָדַעְתִּי יוֹם מוֹתִי ג וְעַתָּה שָׂא נָא כֵלֶיךָ תֶּלְיְךָ וְקַשְׁתֶּךָ וְצֵא הַשָּׂדֶה וְצוּדָה לִּי (צידה)
צָיִד ד וַעֲשֵׂה לִי מַטְעַמִּים כַּאֲשֶׁר אָהַבְתִּי וְהָבִיאָה לִּי וְאֹכֵלָה בַּעֲבוּר תְּבָרֶכְךָ נַפְשִׁי בְּטֶרֶם
אָמוּת[33] ה וְרִבְקָה שֹׁמַעַת בְּדַבֵּר יִצְחָק אֶל עֵשָׂו בְּנוֹ וַיֵּלֶךְ עֵשָׂו הַשָּׂדֶה לָצוּד צַיִד לְהָבִיא
ו וְרִבְקָה אָמְרָה אֶל יַעֲקֹב בְּנָהּ לֵאמֹר הִנֵּה שָׁמַעְתִּי אֶת אָבִיךָ מְדַבֵּר אֶל עֵשָׂו אָחִיךָ לֵאמֹר
ז הָבִיאָה לִּי צַיִד וַעֲשֵׂה לִי מַטְעַמִּים וְאֹכֵלָה וַאֲבָרֶכְכָה לִפְנֵי יְהוָה לִפְנֵי מוֹתִי[34] ח וְעַתָּה בְנִי
שְׁמַע בְּקֹלִי לַאֲשֶׁר אֲנִי מְצַוָּה אֹתָךְ[35] ט לֶךְ נָא אֶל הַצֹּאן וְקַח לִי מִשָּׁם שְׁנֵי גְּדָיֵי עִזִּים טֹבִים
וְאֶעֱשֶׂה אֹתָם מַטְעַמִּים לְאָבִיךָ כַּאֲשֶׁר אָהֵב[36] י וְהֵבֵאתָ לְאָבִיךָ וְאָכָל בַּעֲבֻר אֲשֶׁר יְבָרֶכְךָ לִפְנֵי
מוֹתוֹ[37] יא וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל רִבְקָה אִמּוֹ הֵן עֵשָׂו אָחִי אִישׁ שָׂעִר וְאָנֹכִי אִישׁ חָלָק[38] יב אוּלַי יְמֻשֵּׁנִי
אָבִי וְהָיִיתִי בְעֵינָיו כִּמְתַעְתֵּעַ וְהֵבֵאתִי עָלַי קְלָלָה וְלֹא בְרָכָה[39] יג וַתֹּאמֶר לוֹ אִמּוֹ עָלַי קִלְלָתְךָ
בְּנִי אַךְ שְׁמַע בְּקֹלִי וְלֵךְ קַח לִי[40] יד וַיֵּלֶךְ וַיִּקַּח וַיָּבֵא לְאִמּוֹ וַתַּעַשׂ אִמּוֹ מַטְעַמִּים כַּאֲשֶׁר אָהֵב
אָבִיו טו וַתִּקַּח רִבְקָה אֶת בִּגְדֵי עֵשָׂו בְּנָהּ הַגָּדֹל הַחֲמֻדֹת אֲשֶׁר אִתָּהּ בַּבָּיִת וַתַּלְבֵּשׁ אֶת יַעֲקֹב
בְּנָהּ הַקָּטָן[41] טז וְאֵת עֹרֹת גְּדָיֵי הָעִזִּים הִלְבִּישָׁה עַל יָדָיו וְעַל חֶלְקַת צַוָּארָיו יז וַתִּתֵּן אֶת
הַמַּטְעַמִּים וְאֶת הַלֶּחֶם אֲשֶׁר עָשָׂתָה בְּיַד יַעֲקֹב בְּנָהּ יח וַיָּבֹא אֶל אָבִיו וַיֹּאמֶר אָבִי וַיֹּאמֶר הִנֶּנִּי
מִי אַתָּה בְּנִי[42] יט וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל אָבִיו אָנֹכִי עֵשָׂו בְּכֹרֶךָ עָשִׂיתִי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ אֵלָי קוּם נָא
שְׁבָה וְאָכְלָה מִצֵּידִי בַּעֲבוּר תְּבָרְכַנִּי נַפְשֶׁךָ כ וַיֹּאמֶר יִצְחָק אֶל בְּנוֹ מַה זֶּה מִהַרְתָּ לִמְצֹא בְּנִי
וַיֹּאמֶר כִּי הִקְרָה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְפָנָי[43] כא וַיֹּאמֶר יִצְחָק אֶל יַעֲקֹב גְּשָׁה נָּא וַאֲמֻשְׁךָ בְּנִי הַאַתָּה זֶה
בְּנִי עֵשָׂו אִם לֹא[44] כב וַיִּגַּשׁ יַעֲקֹב אֶל יִצְחָק אָבִיו וַיְמֻשֵּׁהוּ וַיֹּאמֶר הַקֹּל קוֹל יַעֲקֹב וְהַיָּדַיִם יְדֵי
עֵשָׂו[45] כג וְלֹא הִכִּירוֹ כִּי הָיוּ יָדָיו כִּידֵי עֵשָׂו אָחִיו שְׂעִרֹת וַיְבָרְכֵהוּ כד וַיֹּאמֶר אַתָּה זֶה בְּנִי עֵשָׂו
וַיֹּאמֶר אָנִי כה וַיֹּאמֶר הַגִּשָׁה לִּי וְאֹכְלָה מִצֵּיד בְּנִי לְמַעַן תְּבָרֶכְךָ נַפְשִׁי וַיַּגֶּשׁ לוֹ וַיֹּאכַל וַיָּבֵא לוֹ
יַיִן וַיֵּשְׁתְּ[46] כו וַיֹּאמֶר אֵלָיו יִצְחָק אָבִיו גְּשָׁה נָּא וּשְׁקָה לִּי בְּנִי כז וַיִּגַּשׁ וַיִּשַּׁק לוֹ וַיָּרַח אֶת רֵיחַ בְּגָדָיו
וַיְבָרְכֵהוּ וַיֹּאמֶר רְאֵה רֵיחַ בְּנִי כְּרֵיחַ שָׂדֶה אֲשֶׁר בֵּרֲכוֹ יְהוָה[47] כח וְיִתֶּן לְךָ הָאֱלֹהִים מִטַּל הַשָּׁמַיִם
וּמִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ וְרֹב דָּגָן וְתִירֹשׁ[48] כט יַעַבְדוּךָ עַמִּים (וישתחו) וְיִשְׁתַּחֲוֻ לְךָ לְאֻמִּים הֱוֵה גְבִיר
לְאַחֶיךָ וְיִשְׁתַּחֲווּ לְךָ בְּנֵי אִמֶּךָ אֹרְרֶיךָ אָרוּר וּמְבָרְכֶיךָ בָּרוּךְ ל וַיְהִי כַּאֲשֶׁר כִּלָּה יִצְחָק לְבָרֵךְ אֶת
יַעֲקֹב וַיְהִי אַךְ יָצֹא יָצָא יַעֲקֹב מֵאֵת פְּנֵי יִצְחָק אָבִיו וְעֵשָׂו אָחִיו בָּא מִצֵּידוֹ[49] לא וַיַּעַשׂ גַּם הוּא
מַטְעַמִּים וַיָּבֵא לְאָבִיו וַיֹּאמֶר לְאָבִיו יָקֻם אָבִי וְיֹאכַל מִצֵּיד בְּנוֹ בַּעֲבֻר תְּבָרְכַנִּי נַפְשֶׁךָ לב וַיֹּאמֶר
לוֹ יִצְחָק אָבִיו מִי אָתָּה וַיֹּאמֶר אֲנִי בִּנְךָ בְכֹרְךָ עֵשָׂו לג וַיֶּחֱרַד יִצְחָק חֲרָדָה גְּדֹלָה עַד מְאֹד
וַיֹּאמֶר מִי אֵפוֹא הוּא הַצָּד צַיִד וַיָּבֵא לִי וָאֹכַל מִכֹּל בְּטֶרֶם תָּבוֹא וָאֲבָרְכֵהוּ גַּם בָּרוּךְ יִהְיֶה[50]
לד כִּשְׁמֹעַ עֵשָׂו אֶת דִּבְרֵי אָבִיו וַיִּצְעַק צְעָקָה גְּדֹלָה וּמָרָה עַד מְאֹד וַיֹּאמֶר לְאָבִיו בָּרְכֵנִי גַם אָנִי
אָבִי[51] לה וַיֹּאמֶר בָּא אָחִיךָ בְּמִרְמָה וַיִּקַּח בִּרְכָתֶךָ לו וַיֹּאמֶר הֲכִי קָרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב וַיַּעְקְבֵנִי זֶה
פַעֲמַיִם אֶת בְּכֹרָתִי לָקָח וְהִנֵּה עַתָּה לָקַח בִּרְכָתִי וַיֹּאמַר הֲלֹא אָצַלְתָּ לִּי בְּרָכָה[52] לז וַיַּעַן יִצְחָק
וַיֹּאמֶר לְעֵשָׂו הֵן גְּבִיר שַׂמְתִּיו לָךְ וְאֶת כָּל אֶחָיו נָתַתִּי לוֹ לַעֲבָדִים וְדָגָן וְתִירֹשׁ סְמַכְתִּיו וּלְכָה
אֵפוֹא מָה אֶעֱשֶׂה בְּנִי לח וַיֹּאמֶר עֵשָׂו אֶל אָבִיו הַבְרָכָה אַחַת הִוא לְךָ אָבִי בָּרְכֵנִי גַם אָנִי אָבִי
וַיִּשָּׂא עֵשָׂו קֹלוֹ וַיֵּבְךְּ[53] לט וַיַּעַן יִצְחָק אָבִיו וַיֹּאמֶר אֵלָיו הִנֵּה מִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ יִהְיֶה מוֹשָׁבֶךָ וּמִטַּל
הַשָּׁמַיִם מֵעָל מ וְעַל חַרְבְּךָ תִחְיֶה וְאֶת אָחִיךָ תַּעֲבֹד וְהָיָה כַּאֲשֶׁר תָּרִיד וּפָרַקְתָּ עֻלּוֹ מֵעַל
צַוָּארֶךָ מא וַיִּשְׂטֹם עֵשָׂו אֶת יַעֲקֹב עַל הַבְּרָכָה אֲשֶׁר בֵּרְכוֹ אָבִיו וַיֹּאמֶר עֵשָׂו בְּלִבּוֹ יִקְרְבוּ יְמֵי
אֵבֶל אָבִי וְאַהַרְגָה אֶת יַעֲקֹב אָחִי[54] מב וַיֻּגַּד לְרִבְקָה אֶת דִּבְרֵי עֵשָׂו בְּנָהּ הַגָּדֹל וַתִּשְׁלַח וַתִּקְרָא
לְיַעֲקֹב בְּנָהּ הַקָּטָן וַתֹּאמֶר אֵלָיו הִנֵּה עֵשָׂו אָחִיךָ מִתְנַחֵם לְךָ לְהָרְגֶךָ מג וְעַתָּה בְנִי שְׁמַע בְּקֹלִי
וְקוּם בְּרַח לְךָ אֶל לָבָן אָחִי חָרָנָה מד וְיָשַׁבְתָּ עִמּוֹ יָמִים אֲחָדִים עַד אֲשֶׁר תָּשׁוּב חֲמַת אָחִיךָ
מה עַד שׁוּב אַף אָחִיךָ מִמְּךָ וְשָׁכַח אֵת אֲשֶׁר עָשִׂיתָ לּוֹ וְשָׁלַחְתִּי וּלְקַחְתִּיךָ מִשָּׁם לָמָה אֶשְׁכַּל
גַּם שְׁנֵיכֶם יוֹם אֶחָד מו וַתֹּאמֶר רִבְקָה אֶל יִצְחָק קַצְתִּי בְחַיַּי מִפְּנֵי בְּנוֹת חֵת אִם לֹקֵחַ יַעֲקֹב אִשָּׁה
מִבְּנוֹת חֵת כָּאֵלֶּה מִבְּנוֹת הָאָרֶץ לָמָּה לִּי חַיִּים[55] בכח א וַיִּקְרָא יִצְחָק אֶל יַעֲקֹב וַיְבָרֶךְ אֹתוֹ
וַיְצַוֵּהוּ וַיֹּאמֶר לוֹ לֹא תִקַּח אִשָּׁה מִבְּנוֹת כְּנָעַן ב קוּם לֵךְ פַּדֶּנָה אֲרָם בֵּיתָה בְתוּאֵל אֲבִי אִמֶּךָ
וְקַח לְךָ מִשָּׁם אִשָּׁה מִבְּנוֹת לָבָן אֲחִי אִמֶּךָ ג וְאֵל שַׁדַּי יְבָרֵךְ אֹתְךָ וְיַפְרְךָ וְיַרְבֶּךָ וְהָיִיתָ לִקְהַל
עַמִּים[56] ד וְיִתֶּן לְךָ אֶת בִּרְכַּת אַבְרָהָם לְךָ וּלְזַרְעֲךָ אִתָּךְ לְרִשְׁתְּךָ אֶת אֶרֶץ מְגֻרֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן
אֱלֹהִים לְאַבְרָהָם[57] ה וַיִּשְׁלַח יִצְחָק אֶת יַעֲקֹב וַיֵּלֶךְ פַּדֶּנָה אֲרָם אֶל לָבָן בֶּן בְּתוּאֵל הָאֲרַמִּי אֲחִי
רִבְקָה אֵם יַעֲקֹב וְעֵשָׂו ו וַיַּרְא עֵשָׂו כִּי בֵרַךְ יִצְחָק אֶת יַעֲקֹב וְשִׁלַּח אֹתוֹ פַּדֶּנָה אֲרָם לָקַחַת לוֹ
מִשָּׁם אִשָּׁה בְּבָרְכוֹ אֹתוֹ וַיְצַו עָלָיו לֵאמֹר לֹא תִקַּח אִשָּׁה מִבְּנוֹת כְּנָעַן ז וַיִּשְׁמַע יַעֲקֹב אֶל אָבִיו
וְאֶל אִמּוֹ וַיֵּלֶךְ פַּדֶּנָה אֲרָם[58] ח וַיַּרְא עֵשָׂו כִּי רָעוֹת בְּנוֹת כְּנָעַן בְּעֵינֵי יִצְחָק אָבִיו ט וַיֵּלֶךְ עֵשָׂו אֶל
יִשְׁמָעֵאל וַיִּקַּח אֶת מָחֲלַת בַּת יִשְׁמָעֵאל בֶּן אַבְרָהָם אֲחוֹת נְבָיוֹת עַל נָשָׁיו לוֹ לְאִשָּׁה[59] א
א מַשָּׂא דְבַר יְהוָה אֶל יִשְׂרָאֵל בְּיַד מַלְאָכִי[60] ב אָהַבְתִּי אֶתְכֶם אָמַר יְהוָה וַאֲמַרְתֶּם בַּמָּה
אֲהַבְתָּנוּ הֲלוֹא אָח עֵשָׂו לְיַעֲקֹב נְאֻם יְהוָה וָאֹהַב אֶת יַעֲקֹב ג וְאֶת עֵשָׂו שָׂנֵאתִי וָאָשִׂים אֶת הָרָיו
שְׁמָמָה וְאֶת נַחֲלָתוֹ לְתַנּוֹת מִדְבָּר ד כִּי תֹאמַר אֱדוֹם רֻשַּׁשְׁנוּ וְנָשׁוּב וְנִבְנֶה חֳרָבוֹת כֹּה אָמַר
יְהוָה צְבָאוֹת הֵמָּה יִבְנוּ וַאֲנִי אֶהֱרוֹס וְקָרְאוּ לָהֶם גְּבוּל רִשְׁעָה וְהָעָם אֲשֶׁר זָעַם יְהוָה עַד עוֹלָם
ה וְעֵינֵיכֶם תִּרְאֶינָה וְאַתֶּם תֹּאמְרוּ יִגְדַּל יְהוָה מֵעַל לִגְבוּל יִשְׂרָאֵל ו בֵּן יְכַבֵּד אָב וְעֶבֶד אֲדֹנָיו
וְאִם אָב אָנִי אַיֵּה כְבוֹדִי וְאִם אֲדוֹנִים אָנִי אַיֵּה מוֹרָאִי אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת לָכֶם הַכֹּהֲנִים בּוֹזֵי שְׁמִי
וַאֲמַרְתֶּם בַּמֶּה בָזִינוּ אֶת שְׁמֶךָ[61] ז מַגִּישִׁים עַל מִזְבְּחִי לֶחֶם מְגֹאָל וַאֲמַרְתֶּם בַּמֶּה גֵאַלְנוּךָ
בֶּאֱמָרְכֶם שֻׁלְחַן יְהוָה נִבְזֶה הוּא ח וְכִי תַגִּשׁוּן עִוֵּר לִזְבֹּחַ אֵין רָע וְכִי תַגִּישׁוּ פִּסֵּחַ וְחֹלֶה אֵין רָע
הַקְרִיבֵהוּ נָא לְפֶחָתֶךָ הֲיִרְצְךָ אוֹ הֲיִשָּׂא פָנֶיךָ אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת[62] ט וְעַתָּה חַלּוּ נָא פְנֵי אֵל וִיחָנֵנוּ
מִיֶּדְכֶם הָיְתָה זֹּאת הֲיִשָּׂא מִכֶּם פָּנִים אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת[63] י מִי גַם בָּכֶם וְיִסְגֹּר דְּלָתַיִם וְלֹא
תָאִירוּ מִזְבְּחִי חִנָּם אֵין לִי חֵפֶץ בָּכֶם אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת וּמִנְחָה לֹא אֶרְצֶה מִיֶּדְכֶם יא כִּי מִמִּזְרַח
שֶׁמֶשׁ וְעַד מְבוֹאוֹ גָּדוֹל שְׁמִי בַּגּוֹיִם וּבְכָל מָקוֹם מֻקְטָר מֻגָּשׁ לִשְׁמִי וּמִנְחָה טְהוֹרָה כִּי גָדוֹל
שְׁמִי בַּגּוֹיִם אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת[64] יב וְאַתֶּם מְחַלְּלִים אוֹתוֹ בֶּאֱמָרְכֶם שֻׁלְחַן אֲדֹנָי מְגֹאָל הוּא וְנִיבוֹ
נִבְזֶה אָכְלוֹ יג וַאֲמַרְתֶּם הִנֵּה מַתְּלָאָה וְהִפַּחְתֶּם אוֹתוֹ אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת וַהֲבֵאתֶם גָּזוּל וְאֶת
הַפִּסֵּחַ וְאֶת הַחוֹלֶה וַהֲבֵאתֶם אֶת הַמִּנְחָה הַאֶרְצֶה אוֹתָהּ מִיֶּדְכֶם אָמַר יְהוָה יד וְאָרוּר נוֹכֵל וְיֵשׁ
בְּעֶדְרוֹ זָכָר וְנֹדֵר וְזֹבֵחַ מָשְׁחָת לַאדֹנָי כִּי מֶלֶךְ גָּדוֹל אָנִי אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת וּשְׁמִי נוֹרָא בַגּוֹיִם ב
א וְעַתָּה אֲלֵיכֶם הַמִּצְוָה הַזֹּאת הַכֹּהֲנִים ב אִם לֹא תִשְׁמְעוּ וְאִם לֹא תָשִׂימוּ עַל לֵב לָתֵת כָּבוֹד
לִשְׁמִי אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת וְשִׁלַּחְתִּי בָכֶם אֶת הַמְּאֵרָה וְאָרוֹתִי אֶת בִּרְכוֹתֵיכֶם וְגַם אָרוֹתִיהָ כִּי
אֵינְכֶם שָׂמִים עַל לֵב ג הִנְנִי גֹעֵר לָכֶם אֶת הַזֶּרַע וְזֵרִיתִי פֶרֶשׁ עַל פְּנֵיכֶם פֶּרֶשׁ חַגֵּיכֶם וְנָשָׂא
אֶתְכֶם אֵלָיו[65] ד וִידַעְתֶּם כִּי שִׁלַּחְתִּי אֲלֵיכֶם אֵת הַמִּצְוָה הַזֹּאת לִהְיוֹת בְּרִיתִי אֶת לֵוִי אָמַר יְהוָה
צְבָאוֹת[66] ה בְּרִיתִי הָיְתָה אִתּוֹ הַחַיִּים וְהַשָּׁלוֹם וָאֶתְּנֵם לוֹ מוֹרָא וַיִּירָאֵנִי וּמִפְּנֵי שְׁמִי נִחַת הוּא[67]
ו תּוֹרַת אֱמֶת הָיְתָה בְּפִיהוּ וְעַוְלָה לֹא נִמְצָא בִשְׂפָתָיו בְּשָׁלוֹם וּבְמִישׁוֹר הָלַךְ אִתִּי וְרַבִּים הֵשִׁיב
מֵעָוֺן[68] ז כִּי שִׂפְתֵי כֹהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה יְבַקְשׁוּ מִפִּיהוּ כִּי מַלְאַךְ יְהוָה צְבָאוֹת הוּא[69]

לטובה; אשיחה בחקיך פרשת תולדות, "ויאהב יצחק את עשו כי ציד בפיו"; מפקודיך אתבונן תולדות, הארת ימים הטובים לימי הסתר; תחכמני מצותיך תולדות, גר אנכי בארץ - התקן עצמך בפרוזדור; תחכמני מצותיך תולדות, לברכה ולא לקללה - לטב עביד **33.** עין תחכמני מצותיך תולדות, גר אנכי בארץ - התקן עצמך בפרוזדור **34.** עין אשיחה בחקיך פרשת תולדות, "ויאהב יצחק את עשו כי ציד בפיו" **35.** עין אדברה בעדותיך חיי שרה, מה' יצא הדבר - השגחה פרטית ביותר בעניני שדוכים; אשיחה בחקיך פרשת כי תצא, רוח הקדש בביתו של שיך ערבי; יגדיל תורה כי תצא, נושא השיחה: שיחת חזוק לפרשת כי תצא; מפקודיך אתבונן תולדות, עסק התורה בכל מצב שנמצא האדם; שיחות חזוק פרשת בהעלותך, מאמרים נשגבים מהספר הנורא 'מגיד מישרים' **36.** עין מפקודיך אתבונן תולדות, עסק התורה בכל מצב שנמצא האדם **37.** עין מפקודיך אתבונן תולדות, עסק התורה בכל מצב שנמצא האדם **38.** עין מפקודיך אתבונן תולדות, עסק התורה בכל מצב שנמצא האדם; שיחות חזוק בערב יום הכפורים, איש חלק לעמת איש שעיר **39.** עין מפקודיך אתבונן תולדות, עסק התורה בכל מצב שנמצא האדם **40.** עין מפקודיך אתבונן תולדות, עסק התורה בכל מצב שנמצא האדם; תורתך חנני מטות מסעי, יש אומרים שאין לשתות מים מהנהרות בין מנחה לערבית בשבת **41.** עין אביטה ארחותיך אחרי מות, לעשות רצונך ולעבדך - יקום ויעשה ולא ישב בחבוק ידים **42.** עין תחכמני מצותיך תולדות, יושב תהלות ישראל - הקב"ה מתאוה לשמוע קול תפילותינו **43.** עין אשיחה בחקיך בהלכה פרשת תולדות, ועל כל פנים, בזמננו שממילא הבית מואר באור החשמל, ואין חסרון 'ענג שבת' במה ששכחה להדליק - אפשר שלא מחיבת לקנס עצמה.; יגדיל תורה תולדות, פרנסה מן השמים בלא שום שיכות ל'השתדלות' **44.** עין אדברה בעדותיך תולדות, כי הקרה ה' - שם שמים שגור על פיו **45.** עין אדברה בעדותיך תולדות, ואת עשו שנאתי - להתרחק מדרכי עשו הרשע, ולהתבונן בכל דבר על תכליתו; אדברה בעדותיך תולדות, ולאם מלאם יאמץ - שלמותו של יעקב ע"י עשו העומד לפניו לשטנו; אדברה בעדותיך תולדות, כי הקרה ה' - שם שמים שגור על פיו; אשיחה בחקיך בהלכה פרשת פקודי, הצלה מן האויבים והמקטרגים; אשיחה בחקיך פרשת בחקתי, עמלות התורה - הדרך להשגת שלום ובטחון; אשיחה בחקיך פרשת דברים, הבל פה שאין בו חטא; אשיחה בחקיך פרשת דברים, 'תורה מגנא ומצלא'; אשיחה בחקיך פרשת לך לך, 'לעולם יקדים אדם תפלה לצרה'; למדני חקיך מטות מסעי התשפו, גליון 26(28); מפקודיך אתבונן בשלח, מאן דרחיק מאוריתא רחיק מקודשא בריך הוא; תורתך חנני בשלח, דבר אל בני ישראל וישובו - כחה של תשובה; תורתך חנני וישלח, המלחמה כנגד עשיו - 'הקול קול יעקב'; תורתך חנני וישלח, 'ויהי לי שור וחמור' במלחמה - כחנו בתורתנו ובתפלתנו **46.** עין יגדיל תורה מקץ, ימים הנמצאים - תקף מעלת ימי החנכה לשעתם ולכל השנה **47.** עין אדברה בעדותיך תולדות, אשכון את דכא - הברכה שבאה לאדם בזכות שפלות רוחו; אשיחה בחקיך בהלכה פרשת שמיני, יש נוהגים שלא לאכל מצה מראש חדש ניסן, אך אין זה אלא ממדת חסידות.; הגדה של פסח אשיחה בנפלאותיך, סדר ברכת האילנות; יגדיל תורה תולדות, ע"י התפלה נעשה בריה חדשה וכל הגזרות מתבטלות **48.** עין הגדה של פסח אשיחה בנפלאותיך, סדר ברכת האילנות; מפקודיך אתבונן תולדות, עקר הברכה להיות דבוקים לנותן; תורתך חנני דברים, אמירת מזמור לדוד ברוך ה' צורי לפני ערבית של מוצאי שבת; תורתך חנני כי תצא, אחר שתית כוס ההבדלה וברכה אחרונה, טוב שיאמר פסוקי ברכה של ויתן לך **49.** עין שיחות חזוק פרשת שמיני, קשי העבודה שלאחר החג ונחיצותה **50.** עין אביטה ארחותיך תצוה, אם האר"י ז"ל היה אומר פיוט "לכה דודי"; אשיחה בחקיך פרשת ויחי, התוכחה הטמונה ב'אני יוסף'; אשיחה בחקיך פרשת כי תצא, רוח הקדש בביתו של שיך ערבי; יגדיל תורה בהלכה הלכות שבת חלק ג, אם האר"י ז"ל היה אומר פיוט "לכה דודי"; תורתך חנני ויגש, על האדם לבחן את עצמו ולפשפש תמיד במעשיו; תורתך חנני תולדות, 'ויבז עשו את הבכרה' **51.** עין אדברה בעדותיך דברים, קומי רוני בלילה - התחזקות בשעת הסתר ומחשך 'לילה'; יגדיל תורה בהלכה הלכות שבת חלק ג, אם צריך לבטל תורה כדי לנשק ידי אמו בליל שבת; מפקודיך אתבונן וישלח, אם צריך לבטל תורה כדי לנשק ידי אמו בליל שבת; תורתך חנני וישלח, המצוה מרוממת ומקדשת את האדם אפלו שפל שבשפלים; תורתך חנני וישלח, כעסו של עשו על יעקב אבינו ע"ה שגנב לו הברכה של יצחק אבינו ע"ה; תורתך חנני מקץ, כאשר גוזרים על התורה - יוצאים למלחמה!; תורתך חנני תולדות, 'ויבז עשו את הבכרה' **52.** עין אדברה בעדותיך תולדות, ולאם מלאם יאמץ - שלמותו של יעקב ע"י עשו העומד לפניו לשטנו; תורתך חנני תולדות, 'ויבז עשו את הבכרה' **53.** עין תורתך חנני וישלח, המצוה מרוממת ומקדשת את האדם אפלו שפל שבשפלים; תורתך חנני תולדות, 'ויבז עשו את הבכרה' **54.** עין אמר רבי אלעזר, גדלת וקדשת 'עטרת ראשנו'; אשיחה בחקיך פרשת בחקתי, רק למוד כראוי מזכה בהגנה; יגדיל תורה תולדות, עקר ההצלחה בתורה ע"י היגיעה וההתמדה; שיחות חזוק פרשת קרח, קלפת עשו - להכניס המחלקת **55.** עין שיחות חזוק פרשת במדבר, ערב ראש חדש סיון **56.** עין תחכמני מצותיך תולדות, גר אנכי בארץ - התקן עצמך בפרוזדור **57.** עין תחכמני מצותיך תולדות, גר אנכי בארץ - התקן עצמך בפרוזדור **58.** עין אשיחה בחקיך פרשת יתרו, 'כבוד אב' ו'כבוד אם', כשתי מצוות **59.** עין אביטה ארחותיך ויצא, מלבוש חדש - אחרי שמורידים את המלבוש הישן; מפקודיך אתבונן ויצא, סיעתא דשמיא והצלחה בתורה ובכל הענינים - כשיעשה את ההשתדלות; ספר קול שמחה, הכל תלוי ב'ראשית' **60.** עין שיחות חזוק פרשת במדבר, עד סוף כל הדורות **61.** עין תורתך חנני ראש השנה, דרוש ליום שני של ראש השנה **62.** עין אביטה ארחותיך תרומה, כל דבר שהוא לשם ה' יביא מן הנאה והטוב; יגדיל תורה בהלכה הלכות שבת חלק ג, יין שריחו רע אין מקדשים עליו - והדין בדיעבד שעבר וקדש על יין שריחו רע; מפקודיך אתבונן מקץ, יין שריחו רע אין מקדשים עליו - והדין בדיעבד שעבר וקדש על יין שריחו רע; ספר יגדיל תורה בירור הלכה הלכות שבת חלק א; שיחות חזוק פרשת בשלח], מאכילין אותו גחלי רתמים...; תורתך חנני כי תבא, אין מבדילין על יין שריחו רע **63.** עין מעוזם בעת צרה **64.** עין אשיחה בחקיך בהלכה פרשת וילך, טבילה במקוה; אשיחה בחקיך בהלכה פרשת ויקהל, תפלה - מכפרת כקרבנות **65.** עין אשיחה בחקיך בהלכה פרשת וזאת הברכה, הנהגות החג; אשיחה בחקיך פרשת במדבר, כדי לזכות לקדשה - צריך להיות השרש והיסוד לשם שמים; אשיחה בחקיך פרשת ויצא, שבירת התאוות - הדרך לתשובה; שיחות חזוק פרשת במדבר, להשתדל לשמח גם את אחרים; שיחות חזוק פרשת צו], עניני צדקה וחסד השיכים לפסח; שיחות חזוק שיחות חזוק פרשת וזאת הברכה א, חיוב נתינת צדקה בחג הסכות; תורתך חנני סוכות, חובת השמחה לבני ביתו ולעניים **66.** עין יגדיל תורה בהלכה הלכות שבת חלק ג, לעתיד לבא תחזר קבלת מסירת התורה ואז נקבל מפי אליהו; מפקודיך אתבונן אמר, לעתיד לבא תחזר קבלת מסירת התורה ואז נקבל מפי אליהו **67.** עין יגדיל תורה בהלכה הלכות שבת חלק ג, לעתיד לבא תחזר קבלת מסירת התורה ואז נקבל מפי אליהו; מפקודיך אתבונן אמר, לעתיד לבא תחזר קבלת מסירת התורה ואז נקבל מפי אליהו; שיחות חזוק פרשת וישלח, שלש מעלות למזכה הרבים **68.** עין אשיחה בחקיך פרשת משפטים; מפקודיך אתבונן פנחס, על המוכיח להוכיח בנעם ובכבוד **69.** עין אביטה ארחותיך כי תבא, מסירות נפש בעקבתא דמשיחא; אשיחה בחקיך פרשת חקת, הקשר בין 'פרה אדמה' - לכללות התורה; אשיחה בחקיך פרשת נשא, נר אחד - נר למאה; יגדיל תורה בהלכה הלכות שבת חלק א, לכבס בזמנינו במכונת כביסה בערב שבת; יגדיל תורה בהלכה הלכות שבת חלק ג, לעתיד לבא תחזר קבלת מסירת התורה ואז נקבל מפי אליהו; יגדיל תורה בהעלתך, נושא השעור: מלאכות שהגוי עושה לישראל ד; מפקודיך אתבונן אמר, לעתיד לבא תחזר קבלת מסירת התורה ואז נקבל מפי אליהו; ספר קול חתן, (מדרש שמואל); ספר קול חתן, קנין מ"ו: המחכים את רבו; ספר קול חתן, קנין מ': ומעמידו על השלום; שיחות חזוק פרשיות בהר בחקתי, ותורה יבקשו מפיהו; תורתך חנני צו, מסירות נפשם של ישראל על התורה בימי הגלות

ניתן להוציא לגיליונות (המקורות כאן) בהמחית הקורבן לפרשת השבוע שנמצא בהיאור השדוד הזה בעודרו יגדיל (מופיע קוד סריקה בתחילת הגליון)